

2.s.e.trinitatis

403 Denne er dagen

287 Kraften fra det høje

385 Op, alle folk på denne jord

330 Du, som ud af intet skabte

467 Du er vor skat

10 Alt hvad som fuglevinger fik

Hav mig undskyldt! Sådant undskylder de inviterede sig en for en, og de takker alle høfligt nej. De har fået en invitation, men de siger nej tak. De har prioriteret og valgt noget andet end festen.

De har prioriteret anderledes:

den nytilkøbte jord skal besigtiges

de nye dyr skal der ses til

og de nygifte har valgt hinanden til og festen fra.

Forståelige prioriteringer, som vi vel godt kan genkende fra vores eget liv. Også vi prioriterer, i et liv, hvor der er meget, der skal nås, og i en dagligdag, hvor (som vi siger), at der kan være meget at rende til. Vi er nødt til at prioritere.

Hvor træls!

Set fra indbyderens side er det træls, at de indbudte takker nej. Han har brugt både tid og energi på at forberede festen. Finde vinen frem, sørge for menuen og introducere tjenerstaben til, hvad der skal ske, og hvad de skal forberede og gøre klar.

Alle disse afvisninger på hans invitation og afbud kommer derfor for indbyderen som en skuffelse. Og det er da også let at forstå hans skuffelse, forstå hans vrisne udbrud i lignelsens slutning (her lettere omskrevet):

”Hvor er det ringe, at de indbudte ikke takker ja og kommer til festen. Men så kan de også lære det! De skal sandelig ikke spise med ved mit festdækkede bord”.

Det er så også godt at se, hvordan værten ikke aflyser festen, ikke lader sig trykke til jorden af alle afvisningerne, men han i stedet inviterer nogle andre, og netop alle dem, som ingenting har, de fattige, de syge og vanføre.

Lignelsen får således en god og opbyggelig slutning. Siger de første nej, så er der altid andre at invitere.

Pointen?

Hvad enten vi hælder til indbyderens eller de indbudtes vinkel på historien, så kan vi altså egentlig godt forstå alles gøren og laden. Men det er vel ikke kun det, der er lignelsens anliggende, at få os til at forstå sagen fra flere sider? Jesus vil formodentlig sige os andet og mere, end at det er vigtigt at kunne perspektivforskyde? Men hvad er det så egentlig Jesus vil sige med denne lignelse? Hvad er pointen?

I et historisk lys kunne man tyde værtens vrede slutreplik som et domsord over de af Jesu eget folk, jøderne, som ikke tog imod ham. Farisæerne og de skriftkloge, som ikke ville spise sammen med Jesus og hans disciple, tolderne og andre mindre velsete mennesker i datidens Palæstina. Det kunne være en lignelse, som understreger dommen over dem, der siger nej tak.

Jeg-verdenen og om-verdenen

Mere nyttigt er det imidlertid at lægge mærke til forskellen på den måde, hvorpå værten og de indbudte taler:

Dem, der siger nej tak, begynder alle med at sig "jeg". Jeg har købt en mark... Jeg har købt fem par okser ... Jeg har lige giftet mig.

Alle dem, der takker nej her i lignelsen repræsenterer en jeg-verden, hvor perspektivet er udpræget egocentrisk.

Værten derimod siger ikke jeg, men han rækker hænderne ud og sender sine tjener afsted med ordene: "Sig til de inviterede: kom, nu er alt rede."

Det enkelte menneske må som sagt prioritere, - vi gør det hele tiden – og vi prioriterer ofte forkert. Jeg måtte f.eks. i den forløbne uge melde af til et studentergilde og et skuespil. Arbejdspresset blev for stort, nye opgaver væltede ind.

Sådan må vi foretage vores prioriteringer, igen og igen. Men selv om det er vores lod, så er det en misforståelse, hvis vi deraf udleder, at vi kun lever i en verden, hvor det er mig selv, der kommer først ,og hvor jeg selv er den, der kan styre og organisere alt i min hverdag og i mit liv med andre.

Vi lever ikke blot i en jeg -verden.

Vi indånder luften sammen. Vi deler en verden med dens ressourcer. Vi er født af nogen og født ind i en verden, som var før os og forhåbentlig også

vil være efter os. En verden, som er givet, og en verden, som vi også har ansvar for.

Jeg er her ikke ude på at spænde en unødigt modsætning op mellem det myndige menneske, som hele tiden må prioritere, og så det skabte indfældede mennesket, som ved det først og sidst står til tjeneste og rådighed. Men jeg hører Jesu lignelse som en meget vedkommende og nutidig replik til vores tid fokus på "jeg" og "jeg" og "jeg".

Jeg'et er ikke verdens midtpunkt, siger Jesus. Verdens navle er ikke min egen navle. Centrum i vores liv og liv med hinanden er Gud, kærlighedens kilde, lysets og livets skaber, frelseren og forsoneren.

I ham træder mit eget jeg tilbage, forstået som det, at mit liv, set i hans lys, er at forstå som en gave. Jeg er kaldet til at gribe ud efter verden, elske min næste og værne om andre. Og jeg skal have øre for den, der kalder og rækker hånden ud efter mig, sådan som værten gør det i lignelsen i dag: Kom, alt er nu rede.

Det handler her om at leve i troen og håbet på Guds kommen os imøde.

Der er forskel på at leve sin tilværelse ud fra det perspektiv, hvor der hele tiden siges jeg, og så ud fra perspektiv, hvor man lytter til dem og den, der kalder på én. Der er forskel på kun at leve i sine egne prioriteringer og udfra devicen, hvad tjener mig selv bedst, og så det at se til sin næste og at tage imod det, som gives én i livet.

Alt er nu rede

Vi skal slippe os selv og vores eget, sige mindre "jeg" og mere "os", og det gør vi netop i troen på Gud og i tillid til ham som den, der kommer os i møde og byder os ind i sit rige.

Gud selv skaber fællesskab, - generøst byder han os ind. Alt er nu rede, fordi Gud selv har ladet sin søn føde på jord og i ham har skabt et fællesskab og stadigt skaber et fællesskab, som rækker ud over alle vores egne skel og selvgjorte domme. Her er plads til den, vi kigger skævt til. Her sættes den selvsikre på plads og den nedbøjede rejses op.

Alt er nu rede, fordi Guds rige er ikke længere blot en fjern himmel, men det er nærværende tilstede lige her midt i blandt os.

Det er her i hans kirke på jord, vi får at vide, at vi ikke selv er verdens centrum. Her får vi ikke lov til at fortrænge vores svigt og det, vi forsømmer. Men det er samtidigt så også her, at vi til stadighed bliver

opmuntret, trøstet og får nye kræfter, idet vi her bliver mindet om Guds kærlighed og nåde.

Den nåde, vi står i, og den kærlighed, som bærer vores liv og liv med hinanden. Guds kærlighed og nåde, som møder os med ordene: kom, alt er nu rede.

Det sker i Jesu navn. Alt er nu rede.

Amen